Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 607/2024
07.05.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца GOGA GROUP DOO ZA TRGOVINU I USLUGE KAĆ, Салаш бр. 46, чији је пуномоћник Душан М. Бајић, адвокат у ..., против туженог INFRASTRUCTURE DEVELOPMENT AND CONSTRUCTION DOO BEOGRAD, чији је пуномоћник Никола Ћук, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 14.090.856,61 динара, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7431/22 од 24.01.2024. године, у седници одржаној дана 07.05.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7431/22 од 24.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Београду П 2706/20 од 07.07.2022. године, укинуто је решење о извршењу Привредног суда у Београду 5 Иив. 8020/19 од 23.01.2020. године у целини и одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавеже на исплату износа од 14.090.856,61 динар са законском затезном каматом опредељеном на појединачне износе таксативно наведене у изреци пресуде као и за износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза. Тужилац је обавезан да туженом накнади износ од 604.870,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 7431/22 од 24.01.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда и одбијен као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 – др. закон), Врховни суд је одлучио да ревизија тужиоца није основана.

У доношењу побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју суд у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Наводи ревидента којим указује да другостепена пресуда има недостатака због којих се не може испитати (битна повреда одредбе члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку), нису дозвољени јер сходно одредби члана 407. Закона о парничном поступку наведена повреда није основ за изјављивање ревизије. Нема ни повреде одредбе члана 374. став 1. ЗПП-а, јер ревидент не наводи повреду конкретну одредбе Закона о парничном поступку од стране другостепеног суда која би била предмет разматрања Врховног суда. Недозвољени су и наводи ревидента којим указује да је од стране првостепеног суда неосновано одбијен доказни предлог у виду економско-финансијског вештачења, јер сходно одредби члана 407. Закона о парничном поступку, релативно битне повреде одредаба ЗПП-а од утицаја су једино ако су учињене од стране другостепеног суда. Стога, побијана пресуда донета је без битних повреда одредаба Закона о парничном поступку.

Предмет тужбеног захтева је новчано потраживање тужиоца у износу од 14.090.856,61 динара са припадајућом законском затезном каматом, за пружене услуге пуног пансиона радницима туженог, као и износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњавању новчаних обавеза.

Из чињеничног стања утврђеног од стране првостепеног суда, произлази да су тужени као наручилац услуге и тужилац као пружалац услуге били у пословном односу у складу са закљученим Уговором од 26.04.2019. године и Анексом 1 од 18.05.2019. године, којим су поред услуга прања и сушење веша чија цена износи укупно 1.600,00 еура месечно без ПДВ, уговорили да тужилац пружи за до 106 запослених лица код туженог услугу пуног пансиона, који обухвата смештај и исхрану, и то према стварно пруженим услугама пуног пансиона у односу на број радника туженог који су боравили у мотелу. Накнада за услуге смештаја и исхране уговорена је као јединична цена пуног пансиона по особи од 22 еура. Тужилац се обавезао да ће угостити до 106 особа са пружањем услуге пуног пансиона током периода од 10.05.2019. године до 30.07.2019. године. Тужени се обавезао да ће плаћање вршити два пута месечно: 15. и 30. у месецу, на основу испостављеног рачуна од стране тужиоца. У току првостепеног поступка достављена је књига гостију за угоститељски објекат за смештај мотел Божур за 2019. годину, у ком је најранији евидентирани датум доласка госта 09.05.2019. године, а најкасније евидентирани датум 03.06.2019. године. У погледу одласка гостију нису евидентирани датуми одласка за све госте при чему је најраније евидентирани датум одласка госта 16.05.2019. године, а најкасније евидентиран датум одласка госта 08.06.2019. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилац није доказао да је у утуженом периоду од 20.06.2019. године до 30.07.2019. године, када је истекао рок на који је закључен уговор, тужени користио услугу пуног пансиона код тужиоца. Првостепени суд такође утврђује да је тужени услуге тужиоца користио до 20.06.2019. године и за те услуге уредно измирио обавезу према тужиоцу,

те да је уговор у сваком случају престао да производи правно дејство истеком периода на који је закључен, односно дана 30.07.2019. године. Закључује да је тужени у обавези да плати само услуге које су заиста и пружене и то према броју лица радника туженог, те како тужилац није доказао да је пружио фактурисане услуге, одбија тужбени захтев у целости.

Другостепени суд сагласан је са одлуком првостепеног суда прихватајући у целости разлоге које је дао првостепени суд.

Врховни суд је везан утврђеним чињеничним стањем па наводи ревидента којим указује на неправилну оцену доказа и то исказа сведока АА, заправо су наводи којим се побијају утврђене чињенице и сходно члану 407. став 2. Закона о парничном поступку нису дозвољен основ за изјављивање ревизије.

Осталим наводима ревидента указује се на погрешну примену правила о терету доказивања. Ревидент сматра да је терет доказивања на туженом да су радници користили услуге смештаја у периоду краћем него у тужби. Да судови погрешно квалификују уговор те да је реч о Уговору о закупу, да због пружене услуге туженом тужилац није могао да пружи услугу другом привредном друштву, чиме је претрпео велику материјалну штету, а поред тога платио је и ПДВ у износу од 30.000 евра. Указује и да суд није везан правним основом, те да је било места примени одредаба о стицању без основа.

Врховни суд налази да су неосновани наводи ревидента.

Наиме, из садржине закљученог Уговора између парничних странака од 26.04.2019. године и Анекса 1 од 18.05.2019. године, произлази да се тужилац обавезао да туженом обезбеди смештај и исхрану за његове раднике (до 106 запослених лица код туженог) као и услугу прања и сушења веша, уз накнаду и то према стварно пруженим услугама пуног пансиона у односу на број радника туженог који су боравили у хотелу. Уговор је закључен на период од 10.05.2019. године до 30.07.2019. године. Накнада за услуге смештаја и исхране уговорена је као јединична цена пуног пансиона по особи од 22 еура док цена услуга прања и сушења веша износи укупно 1.600,00 еура месечно без ПДВ-а. Како правна квалификација уговора зависи од садржине уговора, према закључку Врховног суда у конкретном случају реч је о мешовитом уговору који садржи елементе уговора о закупу смештајних капацитета (стављање смештаја на располагање), уговор о пружању услуга (обезбеђивање исхране) евентуално и уговора о делу ако се пружају додатне услуге. Дакле, с обзиром на садржину преузетих обавеза може се рећи да је реч о неименованом мешовитом уговору са доминантним елементима уговора о пружању услуга и уговора о коришћењу смештајних капацитета, на који се примењују општа правила Закона о облигационим односима и одговарајуће одредбе именованих уговора. Да би остварио право на накнаду тужилац је у обавези да докаже да је услуга стварно пружена. У овој парници тужилац је у прилог пружених услуга доставио књигу гостију у ком је најранији евидентиран датум доласка госта 09.05.2019. године, а најкасније евидентиран датум 03.06.2019. године. Према утврђењу првостепеног суда, тужени је услуге тужиоца користио до 20.06.2019. године и за те услуге је измирио обавезу према тужиоцу. Међутим, тужилац није доказао да је у утуженом периоду од 20.06.2019. године до 30.07.2019. године, када је истекао рок на који је закључен уговор, тужени

користио услугу пуног пансиона тужиоца јер у погледу одласка гостију нису евидентирани датуми одласка за све госте при чему је најраније евидентиран датум одласка госта 16.05.2019. године, а најкасније евидентиран датум одласка госта 08.06.2019. године.

Стога, код чињенице да тужилац у овој парници није доказао да је услуга пуног пансиона заиста и пружена, одлука нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева за исплату износа од 14.090.856,61 динар са законском затезном каматом и за износ од 20.000,00 динара на име накнаде за кашњење у испуњењу новчане обавезе, донета је правилном применом правила о терету доказивања из члана 231. Закона о парничном поступку.

Суштина је да тужилац није доказао да су услуге пружене па су неосновани наводи ревидента којим указује да је терет доказивања на туженом. Тек уколико би тужилац доказао да су услуге пружене, тужени би могао да доказује да се радило о краћем периоду у ком су услуге пружане.

Тачно је да суд није везан правним основом, с тим да указивање ревидента на примену одредби о стицању без основа није од утицаја код чињенице да тужилац није доказао да је услуге заиста и пружио па самим тим ни услове прописане чланом 210. Закона о облигационим односима.

Због тога, како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози о којима ревизијски суд води рачуна по службеној дужности, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу првом изреке.

Како тужилац није успео у поступку по ревизији, Врховни суд донео је одлуку као у ставу другом изреке пресуде.

Председник већа – судија
Татјана Миљуш с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић